

* * *

Мина се зимата. Димчо пакъ носѣше стария одърпанъ кожухъ на дѣда си и голѣмия рунтавъ калпакъ. Презъ пролѣтѣта тръгна да пасе кравитѣ. Все напасени ги докарваше. Затуй баба му му туряше и по една буца сирене въ торбата. Дойде жътва. Наточиха сѣрповетѣ, тръгнаха по нивята. Димчо стоеше край слога и вардѣше кравитѣ. Гонѣше жътварчетата*) изъ нивата и викаше като тѣхъ:

— Ж... Ж... Ж...

Слънцето заливаше нивитѣ съ горещина. Главата да му се пукне на човѣка. Не може да се гледа — отъ мараня се е замъглило.

— Когато ожънаха, Димчовиятъ дѣдо тури дланъ на чело и викна:

— Димчо, ей Димчо.

Димчо остави жътварчетата, дрѣпна кравитѣ и тръгна.

— Ида!

Дѣдо му го хвана за ржката и рече:

— Ей го имането! Изровихме го! — И дѣдо му показва нареденитѣ кръстци и снопи.

Димчо ги гледа. Блещатъ като злато. Сякашъ не сж снопи, ами голѣми камари отъ злато. И трептятъ отъ слънцето. Като Гергьовденски огньове.

— Ехей!

Димчо слага ржка на челото си. Ослѣпява го. Имането.

— Ами ножчето и калпака?

Дѣдо му се засмѣ:

— Е, на Кръстовския панаиръ. Ама все така да ме слушашъ!

Александъръ Бурмовъ

*) Жътварчета — брѣмбарчета.

